

Melodie in sigarettenuok

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)

In voorbereiding:

Zomertoer
Terug naar de basis
Infrastructuur

Cazimir Maximillian

Melodie in sigarettenrook

BRAVE NEW BOOKS

Voor Bronja Prazdny

Eerste druk: maart 2020

Copyright © 2020 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464050905

Fred Madison: I like to remember things my own way.

Ed: What do you mean by that?

Fred Madison: How I remembered them. Not necessarily the way they happened.

Lost Highway

David Lynch

1997

Triphop (Engels: *trip hop*) of **downtempo** is een muziekstijl met elementen uit de dance, hiphop, jazz, reggae en rock. In het genre wordt veelvuldig gebruikgemaakt van geluidsfragmenten die zijn ontleend aan film-soundtracks en oude vinylplaten. Gecombineerd met moderne ritmes, vaak in een laag tempo, en elektronische instrumenten levert dit een geluidsbeeld op dat door velen als bedwelmend wordt ervaren. Triphop was vooral in de jaren negentig erg populair.

Bron: Wikipedia.

Deel I:

De jongen in de maillot

2000

Mijn naam is Mira Procházková. Ik ben geboren op 18 september 1975 en mijn ouders zijn Tsjechische vluchtelingen die in 1968 voor de communisten zijn ontsnapt uit Praag. In de eerste jaren van mijn leven ben ik opgegroeid met de Tsjechische taal, maar sinds mijn vierde is het onmogelijk om de taal te verstaan noch te begrijpen.

Ik weet niet of ik Joods ben, of Tsjechisch, noch dat ik Nederlands ben... of iets anders wat ik zou moeten zijn. Voor nu maakt dat even niets uit, want voor de zoveelste keer voel ik me veiliger dan ooit.

De regen giert tegen de ramen en het is bijna middernacht. Mijn kamer is een teringzooi. Ik moet nog minstens drie pizzadozen in de vuilniszak gooien. Bierblikken, whiskeyflessen, vele A4tjes met songteksten... noem maar op. Ik luister naar de stereoinstallatie en doe, met behulp van een fles whiskey en een joint, mijn best om inspiraties op te doen. Het leven van een muzikant is eigenlijk zoals het hoort te zijn; rommelig, een kapotte lever en maag, en een hoop associaties en inspiraties die vrijwel door de substanties opgeroepen kunnen worden.

Ik heb nu geen puf meer om mijn muziekset aan te raken om zelf iets te produceren. Ik luister naar de bluesy stem uit de boxen; gevormd door de mystieke geluiden, maar wil plagiaat vermijden. Ik laat me niet gek maken door de troep in zowel mijn kamer als in mijn hoofd, ik laat me overspoelen door de knusse gevoelens; door naar de schemerlampen te kijken en te luisteren naar de gierende regen tegen de ramen. Ik neem nog een slok whiskey, en laat de uren voorbij gaan.

Als ik wakker word, realiseer ik me dat ik me nog steeds op de

bank bevind. De cd is inmiddels allang afgelopen en buiten is het nog donker. Mijn hele slokdarm lijkt in de fik te staan. De lichten staan ook nog aan en de gaskachel van Pelgrim suist nog op de hoogste stand. Nog steeds tikt de regen tegen de ramen. Ik loop, al sloffend door de vellen papier beklad met mislukte en veelal doorgestreepte songteksten, naar de plee om al het maagzuur eruit te kotsen, doe vervolgens in de kamer de lichten uit en ga ik naar bed.

^

De droom die ik afgelopen nacht heb gehad, doet er niet meer toe. Ik ben hem voor het grootste gedeelte vergeten, maar ik weet wel weer waar het over ging. Het licht weet zich door de dunne gordijnen van mijn slaapkamer heen te werken, maar ondertussen hoor ik hoe de regen nog steeds op de straatstenen klettert.

Mijn kater ook nog... Lekker dan...

En dan de hele klerezooi om me heen. Op een dag gaat het wel een keertje gebeuren; dat ik de boel opruim, dat het me lukt om meer dan vijf goede songteksten te maken, en dat het me lukt om te minderen met roken, drugs gebruiken en drinken.

Al dat laatste... Dan kan ik mezelf ook geen artiest meer noemen, als ik sarcastisch mag zijn.

Ik kruip uit mijn bed en loop naar de keuken. Al het afwas staat nog schoon in de afwasrekken en de pannetjes op het fornuis moet ik ook eens een keer gaan legen in de vuilemmer.

Waarom doe ik dat dan nu niet meteen? Welja... Doe maar.

Als ik het deksel van de kookpan doe moet ik haast hoesten van de stank. Ja, dat kan zeker wel weg. Ik hou de pan ondersteboven boven de pedaalemmer. De andere pan wil ik niet eens meer ruiken. Weg ermee.

Koffie zetten, sigaret opsteken en vanuit mijn keuken uit het raam kijken. Naar de binnenplaats met zijn vallende regendruppels en dorre herfstblaadjes. Ik luister zwijgzaam naar de pruttelende koffiemachine en hoe de regendruppels zich laten barsten tegen alle vormen waar ze op terecht komen... en naar mijn eigen lange zucht die de rook uitblaast. Gelukkig heb ik nog alle tijd.

Ik schenk de koffie in de kan, maak twee krentenbollen met boter en ga terug naar de woonkamer, neem plaats op de bank, schuif de rommel op de salontafel opzij, schenk koffie in en laat me, al slurpend, meetrekken in de stilte. Er moet alsnog een schemerlamp aan, want door de weersomstandigheid is de kamer nog zo goed als donker.

Al hou ik wel van duisternis op zijn tijd.

Ik pak enkele songteksten van de vloer en bekijk ze nog een keer. Nee, ik kan er nog steeds geen chocola van maken.

Wat een onzinnig masochistisch gebrabbel.

Alhoewel... Was dat niet de bedoeling? Sommige zinnen die ik heb geschreven zijn nog helemaal zo slecht nog niet, maar bij de andere, zo dan niet doorgestreepte zinnen, schaam ik me kapot.

Nadat ik me gedoucht en omgekleed heb maak ik me klaar om te vertrekken.

Mijn afdeling heeft een klotetrap. Vier verdiepingen hoog, dus je voelt je al een bejaarde zodra je eenmaal beneden bent. Het stinkt er altijd naar kattenzeik, tabak, ongedierte en stof.

Die vuige lichten boven de treden; sommigen daarvan knipperen op een symbolische manier. Mijn dunne poten die door de stappen haast in bottenloze spaghettislierten veranderen, de nauwe bochten... en als je nog eens pech hebt; een krankzinnige onderbuurvrouw.

Zo, ik ben beneden. Eenmaal buiten zie ik dat de Ritterlantaarns op de stoep nog steeds licht vormen. Zoiets gebeurt wel vaker. Waarschijnlijk zijn ze bij de gemeente vergeten de knop over te halen. Ik open mijn paraplu; waarbij ik meteen een deftige imago uitstraal, en loop de Tijnstraat uit. Langs de Zoutkeetsgracht dobberen de woonboten en de jachten in het woelende water; waarin de regendruppels voor inslagkraters zorgen. Natuurlijk is er geen hond buiten. Het café op de hoek bij de witte ophaalbrug heeft geen bezoekers. Slechts de barman is aanwezig.

Ik steek via de ophaalbrug de gracht over en loop via de andere kant het hele stuk terug. Waarom ze nou niet gewoon een brug rechtstreeks naar de tramhalte hebben gemaakt, snap ik nog steeds niet.

Aan het einde van de gracht loop ik via de brug naar het Zoutkeetsplein. Tussen de straten door zie ik hoe er een trein over de spoorbrug voorbij rijdt en hoe tram 3 net arriveert. Ik stap in, stempel mijn strippenkaart en neem plaats achter het raam. Na een lange tijd wachten komt het ding eindelijk in beweging. Hoe verder de tram zijn route ondergaat, hoe levendiger het vanachter het raam wordt. Het dagelijkse burgerleven. De vele trams, logistiekmedewerkers die de vrachtwagens in en uit laden, taxi's, auto's, mensen die door de regen zich een weg zijn naar een bestemming banen. Ik ben er één van.

Mijn bestemming is de Jordaan. Een groot appartement in een zijstraat tussen twee grachten.

Ondanks de regen nog altijd met bakken uit de hemel valt, lijkt het leven hier gewoon zoals altijd door te gaan. De kroegen zitten op dit uur al stampvol. Een rondvaartboot vaart over de gracht voorbij. Maar het meest intrigerende vind ik de vallende

blaadjes. Terwijl ik in mijn gezichtsveld de gracht, de straat, de lantaarns, de boogbruggen en het verdere leven op me af laat komen, lijken de vallende blaadjes een typische filter te vormen.

Enfin, ook hier hebben ze vergeten de lantaarns uit te zetten. Vallende bladeren... Ik ben er altijd gek op geweest. Ik zou er eens iets mee moeten gaan doen, met die vallende bladeren in mijn hoofd.

In de zijstraat druk ik op de intercom. De deur gaat van het slot met een knarsend geluid. Achter de deur bevindt zich een steile trap omhoog. Martin staat al bovenaan de trap te wachten. Hij lijkt een beetje op Sean Connery, en dat stelt me gerust.

'Mira... goedemorgen!' groet hij.

'Goedemorgen Martin.'

We schudden elkaar de hand. Zijn kamer is grotendeels van eikenhout. Hij heeft talloze boeken in de kasten staan, veelal oud meubilair en oude verlichting, waaronder een gaslamp. Ik ben de ongemakkelijke stilte bij binnenkomst inmiddels wel gewend en neem plaats op een stoel die ik ook wel zou willen hebben. Maar ik zou het wel niet kunnen betalen. Het zit echt verdomde lekker moet ik zeggen; je komt meteen in een ambiance om de pijn te verzachten als je weer aan bepaalde splinters zit te wrikken.

'Koffie? Water?' zei Martin.

'Koffie...'

Koffie is ook een middel die temperingen van alle vormen en maten doet verzachten. Zeker tijdens een gesprek. Een sigaret ook. Ik steek er eentje op. Ik weet inmiddels dat er een asbak naast de stoel staat; zo'n tinnen ding op een lange poot, met zo'n drukknop en zo'n schijf die je as in het bakje doet wieden. Martin ging zitten.

'Nou, voor we gaan beginnen... en blijven proberen, hoe is het met je?'

'Zoals altijd.' zeg ik. 'Alleen ja... van de week was het weer zo ver.'

'Je bedoelt... je zoektocht naar intimiteit?'

'Ja...'

'Had je weer seksuele contacten met een onbekende?'

'Ja... Vervolgens tegen diegene liegen, en de benen genomen.'

Ik neem een zuig van mijn sigaret.

'Hmmm... Was het wel een sympathiek persoon?'

'Dat is het hem nou juist. Ik ben niet sympathiek.'

'Voor mij ben je sympathiek genoeg. Je hebt gigantische bindingsangst...'

'Ik heb hem zelf verleid.' antwoord ik. 'Het was zelfs nog een jochie...'

'Heb je nog kleine positieve dingetjes deze week meegemaakt?'

Vorige week zei je dat je bezig was met muziek maken. Loopt dat nog?'

'Dat loopt... Maar deze week was het niet zo'n succes.'

Ik haal de A4tjes met songteksten uit mijn binnenzak en geef die aan Martin. Deze kijkt ze aandachtig na.

'Metaforisch gezien zou het niet slecht zijn.' zegt Martin. 'Maar kan je me nog iets meer vertellen over de stijl? Hoe heette het ook alweer?'

'Triphop.'

'Geestige naam... Je rapt dus niet?'

'Nee, het is eigenlijk een beetje zwijmelen.' zeg ik. 'Onder duistere tonen, vele jazz invloeden en gscratch op een dj-set en die dingen... Maar het is wel veelal elektronisch.'

Martin pakt een blocnote en een pen.

'Noem eens een paar bekende voorbeelden op.'

'Massive Attack, Tricky, Portishead...'

'Die namen heb ik enkele keren voorbij horen komen. Maar me nooit echt in verdiept.' zegt hij terwijl hij noteert.

'Maar nu... ga ik het toch weer proberen: Want, vroeger speelde je ook al muziek... en had je een bandje.'

Mijn gezicht verkrimpt van de pijn. De splinters beginnen te zweren.

'...kan ik doorgaan?'

Ik knik. Het moet er toch eens een keer van komen.

'...Je had een bandje met enkele andere vrienden.'

...

'En hier stoppen we even en spoelen we door. Je hebt sindsdien geen instrument meer aangeraakt; of ook maar iets met je muziktalenten gedaan.'

'Nee....'

'Maar nu dus wel... Want sinds wanneer hou je je er weer mee bezig?'

'Sinds vorig jaar.'

Ik ben blij dat de zwerende pijn weer een beetje afneemt.

Ik voel de tranen over mijn wangen stromen, begin te snikken, druk mijn gezicht in mijn beide handen en probeer het gekerm te dempen.

'Het gaat beter Mira... Steeds beter... Het heeft echt zijn tijd nodig.'

Zoals hij het noemt gebruikt hij de terugspoelknop als metafoor. Als een soort afleiding. Hij wil me verplaatsen in de tijd voor 1987.

'Je had als kind al eerder een proces meegemaakt waarbij je klem liep. Namelijk je Tsjechische taal die je niet meer terug kan halen...'

'Maar... daar was ik al overheen gegroeid...'

'Maar je ondergaat nu nog steeds een soortgelijk proces. Na je vierde heb je de Tsjechische taal proberen te verweren, maar

doe je hetzelfde bij je herinneringen; omdat je weet of vindt dat de dingen niet terug te halen zijn.'

Ik sidder en haal mijn neus op.

'Na je sessies heb je me aardig nieuwsgierig gemaakt. Ik ben bijvoorbeeld erg benieuwd naar die herinneringen die jij als onvergetelijk hebt omschreven... en de afloop die je wilt vergeten. Maar ik heb geduld.'

Ik sidder door en ik begin ineens naar adem te happen; op een manier als een gezonken drenkeling die uit het water is getrokken en gereanimeerd. Mijn hersenen voelen als een leeglopende ballon. Ik moet niet gaan flauwvallen of, erger nog, doodgaan.

'Laat het komen Mira.' zegt Martin.

Na afloop had ik weer een stevig potje gejangt; had Martin zijn schouder toegediend... was de sessie afgelopen en maakte ik, toen ik naar buiten liep, eventjes kennis met de volgende cliënt. Het was een vrij magere man van in de veertig of vijftig. Grijs haar tot zijn nekwervel, ingevallen gezicht, een slordig geschoren baardje en een oud sportjasje. Hij miste twee tanden. Hoogstwaarschijnlijk was dit ook zo'n type waarvan je er duizenden tegenkomt in Amsterdam. Veelal op een bakfiets of in een bruin café en met een rauw Amsterdams accent.

Kortom, de man stelde me op een één of andere manier gerust. Ik ben wel benieuwd naar zijn verhaal.

Maar ik koos er toch weer voor om snel door te lopen, met mijn opengeslagen paraplu de regen in, en afslaan naar de grachtgordel. Het is nog vroeg. Wat zal ik nou eens gaan doen? Zou ik de stad in gaan, of zou ik me weer gaan richten op de muziek? Ik heb eigenlijk helemaal nog geen zin om thuis te zitten. Misschien kan ik nog wel even op platenjacht gaan. Welke zaak is dichterbij?

Ach, wat maakt het ook uit...

Ik steek een nieuwe sigaret op, die door de paraplu droog weet te blijven, en baan me langs de grachten naar het centrum.

De afstand maakt me niks uit. Ik passeer de passanten, veelal met paraplu's, de taxi's, de trams over de boogbruggen, gooi mijn peuk in het woelige grachtwater, een zwerver passeert me op een bakfiets, vele tonen, geluiden en muzikjes komen mijn gehoorgangen tegemoet.

Dat veilige gevoel hier in de stad. De anonimiteit. Ik woon hier nu al zeven jaar en elke dag herbeleef ik die zogenaamde overwinning. Ik zou weer aan die splinters moeten wroeten om te vertellen waar die overwinning uit bestaat. Welja, ik zal voorzichtig zijn: de overwinning dat ik nog steeds een volstrekt vreemde ben en het moeilijk te achterhalen is dat ik hier woon. Het branderige gevoel bij mijn oogleden bevredigd me. Het gure weer bevredigd me... Eerst een fijne wandeling na een goed gesprek, en dan lekker thuiskomen... om me weer in de roes te laten storten.

Maar het is nog te vroeg om naar huis te gaan; hoe vroeger je binnen bent, hoe dichter de muren je op je huid zitten.

Ik loop door een smalle straat; de voorbyscheurende fietsers en skaters, de passanten in vele vormen en maten, de etensgeuren...

Ik steek de Spuistraat over en na nog een steegje te hebben doorlopen bevind ik me in de Kalverstraat.

Weer of wind; het is hier altijd een broeinest. De glimmende natgeregende paraplu's, de regenpakken, de muziekgeluiden uit de winkels, een jengelende draaiorgel waarbij de twee artiesten met hun centenbakjes rammelen...

Wat zijn de prioriteiten? Cd's natuurlijk. Maar ik ken mezelf. Ik ben een dief van mijn eigen portemonnee. Maar toch. Ik kan me niet weerhouden als ik de eerste Free Record Shop

uithangbord zie; en zeker niet die van de Fame.

Ach, laat ik het bij één of twee cd's houden; onder de vijftwintig gulden.

Het gekletter van de regen, de voetstappen en het meervoudige gebrabbel wordt vervangen door het zoemende geluid van een ventilator bij de ingang, housemuziek en mensen die ijverig en met een kletterend geluid de cd-bakken doorbladeren. Ergens mag ik wel blij zijn dat de Virgin Megastore in de Magma Plaza dit jaar gesloten is. Ik kocht mezelf helemaal failliet in de stad en ik vrees dat ik mezelf niet kan weerhouden. Er is weer veel nieuw spul uit. Our Aim is to Satisfy van Red Snapper. Volgens de OOR zou het hier om vrij donkere muziek gaan...

En dat is wat ik vrijwel vaak nodig heb.

40 gulden... Ach, doe maar in het mandje. Van Massive Attack heb ik alles al, van Portishead... vrijwel alle soorten Triphop. Ik begin het benauwd te krijgen. Er zijn nog acht platenzaken waar ik langs wil gaan... En het zou ondertussen een zonde zijn om met lege handen thuis te komen. Maar waarom zou dat een zonde zijn? Ik zou het niet weten.

Elke aankoop lijkt in deze kwestie een beetje verzachtend te werken. Zeker na zo'n sessie. Maarja, zo heb ik wel triljoenen dingen in mijn kop en in mijn leven die verzachtende dingen nodig hebben. Cd's, eten, boeken, drinken, substanties...

Maar dat kost geld.

Op de televisieschermen boven de cd-bakken staat de naakte Robbie Williams het vlees van zijn lijf af te scheuren en naar een groep dansende vrouwen te gooien.

Inmiddels heb ik al drie cd's in het mandje; niet wetend of ik ze allemaal deze week zal afluisteren.

Maar het struinen in cd-winkels kan ook wel eens tegenslagen hebben. Ik kom zo nu en dan albums tegen die ik in mijn kindertijd helemaal grijs draaide. Het maakt gevoelens in me

los waar ik nog helemaal niet klaar voor ben.
Anyway, ik reken af. Probeer het opgenoemde bedrag te negeren en geef een briefje van 250, stop het tasje met de aanwinsten in mijn rugzak en loop verder door de Kalverstraat. Ik negeer de Free Record Shop maar.
Het blijft maar regenen en ik realiseer me dat het al een lange tijd niet meer licht is geworden. Als ik de Kalverstraat uit loop, richting de poort van de Munttoren zie ik dat de lantaarnpalen langs de Singel ook nog aan staan.
Voor het stoplicht kijk ik op tegen de Pathé en de MC Donalds. De gele trams, vele auto's, taxi's, vrachtwagens en industriewagens, glijden voor mijn neus voorbij. De banden werken zich sissend door het natgeregende asfalt heen. De Reguliersbreestraat lijkt te weerspiegelen.
Langs het Rembrandtplein en het Thorbeckeplein is het nog evengoed vrij druk op de terrassen. De mensen zitten daar in hun winterjassen hun bier weg te drinken onder de grote parasols. Langs de Reguliersgracht staan de lantaarns ook aan. Ik kijk op mijn horloge; het is vier uur. De regen creëert inslagpuntjes in het grachtwater. Langs de Herengracht loop ik naar de Utrechtsestraat, vervolg daar mijn weg naar Concerto en eenmaal binnen word ik verwelkomd door de jazzklanken uit de speakers. Het is niet bepaald druk. Zoals vaker bij Concerto. Ik zie even door de bomen het bos niet meer bij al die cd-bakken. Ga ik mezelf nog arm kopen? Er zijn namelijk nog een hoop dingen die ik niet in bezit heb....

Ik heb het maar bij Sky Motel, de nieuwste van Kristin Hersh en Essence van A Guy Called Gerald gehouden. Toch weer bijna honderd gulden. Nog voordat ik mijn verleidingen niet kon weerstaan snelde ik me naar de kassa en rekende af. Eenmaal buiten is het donker geworden. De tramrails

weerspiegeld het licht. Wat kan ik nu nog gaan doen? Het is zeven over vijf.

Ik ga lekker naar huis.

Ik pak Tram 4 naar het Centraal Station, om vervolgens daar met de benenwagen verder te gaan. Voor het stationsgebouw is het zoals altijd een chaos. De hordes passanten die in en uit het gebouw lopen.

Ik probeer mijn peuk droog te houden als ik, onder de paraplu, naast de spoordijk aan de Haarlemmer Houttuinen naar de Westelijke Eilanden loop.

Met schurende geluiden rijden de treinen op de spoordijk voorbij.

Ik sla af, een zebepad over en loop onder het tunneltje van de spoordijk door. Langs het plein, met een café; een drinkfontein, langs de pakhuizen in de Grote Bickerstraat; stil en verlaten.

Bij het skatepleintje bij de ophaalbrug blijf ik even staan.

Ik denk even aan Joshua. Je weet wel, die jongen waar ik het bij Martin over had.

Het skateplein met zijn halfpipe ligt er dood, donker en verlaten bij. Een Ritterlantaarn in het midden van het plein, verlicht de boel met zijn okergele licht.

Het enige wat ik hoor is het gekletter van de regen en het geritsel van de bomen. De bladeren nemen deel aan de regenval en creëren bulten op het pleintje.

Arme jongen en stomme ik.

Ik loop langs de Montessori College, steek de ophaalbrug over, langs de Zandhoek, uitkijkend op de jachten aan de pieren in het Westerdok... Het café op de hoek, bij de volgende ophaalbrug heeft twee klanten

Ik arriveer de Tijnstraat. De auto's staan in de schuine parkeervakken en de oranje verlichting van de lantaarns zorgen voor een spannende sfeer.

Ergens verlang ik me wel weer naar de lente; dat de buurt leeft en ik me nog iets frisser en veiliger voel.

Bij mijn portiek aangekomen open ik de deur en kijk op de deurmat. Niks bijzonders. Ik loop die hele kuttrap op naar boven, door die mufte pislucht. Er zijn me er hier toch een paar smeerlappen in dit pand.

Onderweg kom ik de buurvrouw van de tweede tegen.

Deze wil net haar appartement binnenlopen. Ze heeft een ingevallen gezicht met donkere ogen, slierterig haar en krullende lange gele nagels... Ze kijkt me aan.

'Goedenavond jongedame...'

'Goedenavond...'

'Heb je Herman gezien?'

Herman is haar man; inmiddels al jaren overleden. Ze vraagt het keer op keer als ze mij, of anderen, tegenkomt.

'Herman is dood.' zeg ik geïrriteerd.

'Nee, dat is niet waar...' zegt ze verontwaardigd. 'Mijn Herman leeft nog... Hij zou thuiskomen...'

'Ja vast...'

Ik loop snel verder. Ik hoor dat oude wijf door mijmeren over de zekere Herman. Tijd om de gemeente eens een keer.... Nee, toch niet. Dat is niet zo slim.

Ik open mijn deur en de geur van tabak en sterke drank waait me tegemoet. Ik knip wat schemerlampjes aan. De kamer blijft evengoed vrij donker door de gelakte houten muren en rommelige vloeren. De vloer kraakt bij elke stap en de regen klettert tegen de ramen. Ken je de intro van Aftermath; dat nummer van Tricky? Ik zet de gaskachel aan en pak ik die ene brief weer, van een onafhankelijke platenmaatschappij.

Ik lees hem nog een keer goed door.

Vorig jaar heb ik een poging ondernomen om twee geheel zelfgemaakte tracks op te sturen, maar ze werden afgewezen.

Cliché, eentonig en van de hak op de tak; waren de standpunten. Misschien moet ik dan maar zelf onafhankelijk blijven.

Ik leg de brief terug in de lade van de kast en schuif hem dicht, plof op de bank neer en steek een sigaret op, bekijk de cd's die ik heb gekocht, werp vervolgens een blik naar de klok en begin prikkels te krijgen. Ik heb ook niks te eten in huis, dus ik zou sowieso weer naar buiten moeten. Ik pak een vel papier en schrijf op wat er zojuist tijdens de laatste kilometers van de wandeling in mijn hoofd omging. De geluiden en de tonen komen later nog wel. Ik druk mijn peuk uit in de asbak en trek mijn leren jas aan. Ik loop de hele lange trap af naar beneden. 'Herman! Herman!' hoor ik vanachter de deur van de tweede. Even later sta ik wederom in de regen. Ik loop de Tijnstraat uit langs een driehoekig pleintje genaamd het Van Speijkplein. De kleine markt is net afgebroken en zal morgen weer terugkeren. Het Van Speijkplein leeft altijd. Zeker in de zomer, als de terrasjes voor de cafétjes klaarstaan voor de bezoekers, het marktje voor zijn klanten; en het plein voor de nieuwkomers, buurtbewoners of de toeristen. Nu gebeurt alles achter de ramen van de cafés. Waar heb ik trek in? Roti. Laat ik maar eens gezond doen. De oranje lichten van de lantaarns verdubbelen zo nu en dan in mijn ogen. Ik loop naar de rotizaak. Er zit daar een Surinaamse vrouw achter het raam luidruchtig te praten door haar zaktelefoontje. De taal is niet te verstaan. Meteen hoor je het gezoem van de frisdrankkoeling en de afzuigkap. De Indonesische man achter de glazen vitrine vraagt of hij me kan helpen. Ik bestel een roti kip en een gele Fernandes. Dat Surinaamse wijf blijft maar tetteren door de telefoon. Haar eten wordt koud en ze lijkt erg boos te zijn. Ik ga maar zitten, moet af en toe binnensmonds lachen om de hysterie van die dame. Even later is mijn roti klaar. Ik scheur

wat van de pannenkoek af, grijp daarmee wat kouseband en kippenvlees op en werk die naar mijn mond. Mijn handen worden er vet van. Ik neem een slokje Fernandes.

Het was eigenlijk het plan om de boel mee te nemen naar huis, maar ineens heb ik andere doelen vanavond.

Op een gegeven ogenblik komt er zo'n ander luidruchtig Surinaams wicht de toko binnengelopen. Die twee beginnen tegen elkaar te vloeken en te schelden en aan de haren te trekken; vervolgens rollen ze via de deur al vechtend over de natte stoep. Ik durf wat harder te lachen.

Ik steek het plein over.

Op de hoek van dit plein en de daaropvolgende straat is een café. Een van de vele waar ik kom. Van de regenachtige kou van buiten, laat ik de warmte en de geur van sigaretten en drank me tegemoetkomen. Twee mannen tikken een biljartbal, en er zitten ook een stuk of wat mensen aan de bar. De barman is dus afgeleid. Vind ik prettiger. Niet dat ik iets tegen de barman heb ofzo, maar dit zijn toch weer de vele momenten dat ik gewoon niks te zeggen heb. Het pand is authentiek opgebouwd.

Het is een typische bruine café, met brocante lampen boven de bar en kaplampjes aan de muur, heel veel plakATEN en labels van bier en frisdrankreclames, een paar gokkasten... Een beetje zo'n sfeer waar ik wel van hou. Je zou je echt afvragen wat ik toch met al die duisternis heb. Moet ik er niet eens een keertje uit kruipen? Ik bestel een herfstbock van en ga bij het raam zitten; kijk naar de natgeregende straat, een lantaarn, de portieken, de auto's... met geen kip of hond die voorbijloopt. Dan wordt de hele omtrek van binnen en buiten ineens verlicht met een lichtflits en weerklinkt er een langdurig gedonder dat de ramen zo nu en dan doet trillen.

'Zo...' zegt een bezoeker. De koppen draaien in het rond.
Onweer in november... Komt niet vaak voor.
Ik trek een sigaret uit het pakje en steek die op.
Ik nip aan het glas en laat mijn gedachten in alle vormen en maten spreken.
Wat zou je zeggen mensen? Wil ik erin blijven hangen?
Op dit moment, op deze plek, tijdens dit seizoen, lijkt dat er wel op. Anoniem, veilig, spannend... alsof je in een film zit of alsof je een soort Rosie bent; dat boek van Stephen King.
Ik neem nog een slok, en een haal van de sigaret.
Maar Rosie was niet eenzaam. Rosie werd al snel opgevangen door lotgenoten.
Maar ik vind geen lotgenoten... ik heb er onlangs eentje in de steek gelaten. Ja, Joshua.
Ik heb geen pen en papier bij me.
Maar dit is het plan.
Deze week ga ik voorzichtig denken aan toen: Mijn leven in Klinkerduin, nog voor 1987.
De herinneringen blijven nog altijd door mijn hoofd flitsen en weten de splinters te stimuleren. De herinneringen zijn er wel. De beelden zijn er, vrijwel in detail... Alleen lijken die beelden zich een beetje als een soort achtergrondruis te vormen. Als een vis in het water die het haak van een hengel weet te vermijden. Als het beet is dan weet ik zeker dat het ook beet blijft. Dat de vis niet meer kan ontsnappen aan de confrontatie; in zijn geval, een onherroepelijke enkele reis naar een mensenmaag.
De confrontatie. Ik ben er gewoon nog helemaal niet klaar voor. Ik zit momenteel wel goed hier. Het bier komt goed binnen, de jazzmuziek inspireert me... Sommige deuntjes die ik opvang blijven vastzitten in mijn hoofd en beginnen zo een eigen muzikaal leventje te leiden. Wat in deze kwestie frustrerend is is dat je die eigengemaakte tonen in je hoofd al

binnen vijf minuten kwijt raakt... en niet kan meenemen naar huis; voor de mixmachine en de drumcomputer. Inmiddels laat ik de derde herfstbock brengen.

Half 12, mooie tijd om op te stappen. Ik drink mijn laatste slok uit mijn glas en druk mijn peuk uit. Geef de barman een briefje van vijftig, neem het wisselgeld en verlaat het café.

Je gelooft het niet: Nog steeds is het niet gestopt met regenen. Ze zijn aardig depressief daarboven.

Ik loop langs het plein, langs de opgeborgen marktkraamonderdelen, langs de Albert Heijn, eettentjes; bij de snackbar trek ik wat uit de muur en vervolg mijn weg naar de Tijnstraat. Wat blijft dat oranje licht van die Ritterlantaarns toch een zaligheid om naar te kijken. In de kroeg daarstraks had ik ook het grootste plezier dat er zo'n ding tegenover het raam stond.

Bij mijn portiek aangekomen steek ik de sleutel in het sleutelgat en loop ik weer die stinkende klotetrap op. Die onderbuurvrouw ligt waarschijnlijk wel in der nest... Zo, ik ben boven. Het licht stond nog aan en het kacheltje heeft mijn kamer goed verwarmd. Dat is aangenaam thuiskomen. Alleen die teringzooi hier overal.

Ik kijk nog even naar de muziekattributen. Ik ga morgen er maar weer even werk van maken. Ik verwissel mijn jeans in voor een trainingsbroek, draai een joint en...

Ja, welke van de nieuwe cd's zal ik eens draaien?

1986

Ondanks het barre tijden waren mag ik blij zijn dat ik ben opgegroeid in de jaren 80. Uiteindelijk.

Voor mijn gevoel leek de ware aard van de mens juist los te komen. De angst en de uitzichtloosheid die de mensen hadden over de toekomst, uitte zich in donkere kleding, dito haarverf en loodzware druilerige rockmuziek. Het was alsof de muziek de beelden van de George Orwell-voorspelling gewoon als een videofilm in je gedachten afspeelde. Bij This Mortal Coil, Cocteau Twins of Joy Division waande je jezelf letterlijk in een asgrauwe, totalitaire futuristische stad, vol grijze flatgebouwen, galmende propagandaomroepen, de stank van teer, en de sfeer die werd getekend door de droevige gezichten van de voorbijgangers; wachtend op hun lot.

Maar je had ook Wang Chung, Talk Talk, New Order (een fikse tegenhanger van de resterende bandleden van Joy Division; na de dood van Ian Curtis), A Flock of Seagulls, Depeche Mode, Ultravox, The Chameleons en Siouxsie & the Banshees. Hier waande ik me weer rond in een zomer. De achtergronden mag je zelf invullen.

Medusa van Clan of Xymox was voor mij het meest inspirerende album van dat jaar. De nummers Medusa zelf, maar dan ook voornamelijk Michelle... een nummer waar het ijswater door mijn bloedbanen raast. Melancholisch en chaotisch tegelijk.

Hoe oud moest ik geweest zijn?

Die zomer was ik nog tien jaar.

Mijn vader ging met de tijd mee en had de LP dat jaar gekocht. Bij Louise moest ik altijd huilen, en moesten mijn ouders me standaard troosten; ging het naald daarbij van de draaiende knapperende plaat af.

'Moeten we maar even iets anders opzetten?'

Elke keer weer. Elk luisterbeurt moest de plaat bij Louise ontbroken worden, werd ik erg verdrietig, vroegen mijn ouders of er iets anders opgezet moest worden, voelde ik me schuldig naar de artiesten, en lieten we de plaat maar gewoon verder spelen.

Ik moet nu eigenlijk best wel lachen als ik aan dat moment terugdenk.

Mijn ouders vonden het vreemd toen ik zei dat ik vrolijkheid voelde bij muziek als Joy Division, New Order of Talk Talk. Daar hielpen ze me even bij.

'Maar... wat voel je dan, Mira?'

'Ik voel dan iets raars in mijn buik... Het... ja... het klinkt zo... vreemd, maar ondertussen ook...'

'Het intrigeert en het raakt je. Maar dat is iets anders dan vrolijkheid.' zei mijn moeder lachend.

Ja, dat was het dus.

Mijn ouders zijn allebei Tsjechische vluchtelingen. Beide gevlucht in 1968. Ik had ook een oudere broer. Mijn broer sprak wel Tsjechisch, maar ik ging schreeuwen en protesteren als ze die taal in mijn bijzijn onder elkaar bezigden. Ik vond het niet eerlijk. Ik kon geen Tsjechisch woord meer terughalen. Eigenlijk zou je zeggen dat ik me thuis ook een eenling voelde, in dat optiek.

Maar verder had ik niet echt veel te klagen, binnenshuis.

Buitenshuis was dat wel eens een ander verhaal.

Klinkerduin, een kustplaats in Noord-Holland. Zoals plaatsen als Egmond en Bergen had je ook een Klinkerduin aan Zee.

Waarom dat van elkaar gescheiden is, vind ik nog steeds vreemd.

Vrijwel alle aanwezige woonwijken waren overdekt met bomen, alsof het dorp, eeuwen terug, in een bos werd

gebouwd. Je kan wel zeggen dat het vrijwel vaak donker is en alles onder een schaduw staat. Het centrum is ook niet al te groot. Zoals in vrijwel elk dorp heeft het een winkelstraat, een kerk en enkele kroegjes met terrasjes. Het centrum heeft wel iets ouderwets en dat vind ik altijd wel mooi om te zien. Mede door de bruine klinkers en de gaslantaarns; en een muziektent voor de kerk.

Verder was er een kledingzaak, twee snackbars, best wel wat visboeren, een boekenwinkel, schoenenwinkel, een Vezo supermarkt, dumpwinkel, televisiewinkel, bakker, slager (natuurlijk) en vrij veel cafés. Wat er nu van Klinkerduin terecht is gekomen weet ik niet. Ik denk dat ik er al minstens twaalf jaar niet meer ben geweest. Ik heb niet eens afscheid genomen als ik het me nu zo bedenk.

Ik besluit om mijn herinneringen tot nu toe nog op 1986 te houden, om de confrontaties voor later te bewaren. Het jaar dat ik nog een totale nobody was en ik eigenlijk slechts mijn ouders en mijn broer Petr had. Mijn broer Petr is van 1969; hij werd kort na de vlucht van mijn ouders geboren.

Ik was een nobody, maar toch had ik het niet erg moeilijk. Ik was nogal een felle tante, en als ik samen met mijn broer over straat liep, dan durfde niemand iets te maken. Dat is een verhaal apart. Maar veel mensen onderschatten me, dat is wel vaak zo geweest. Ik herinner me de avondwandelingen met Petr. We liepen dan door het centrum, van een wijk naar de boulevard van Klinkerduin aan Zee, waar het zomers krioelde van de toeristen en voornamelijk de West-Duitsers, liepen we dan, na de weg overgestoken te hebben, naar het duinpad; gelegen tussen omheiningen met prikkeldraad. Daarachter lagen de duinen en de broedgebieden.

De krekels begonnen luidruchtig te tjirpen en ik voelde me alleen maar veilig bij mijn grote broer. Hoe verder we liepen,

hoe meer de omgeving uit zand bestond. En daar, eenmaal over de helling, doemde de Noordzee op, terwijl de lucht al een schemerkunstwerk creëerde. Luisterend naar het geruis van het water, het gekrijs van de meeuwen. Er waren nog surfers aanwezig of mensen die op een badhanddoek lagen. We liepen door het zand naar beneden. Mijn kop zat meestal helemaal vol met melodieën van de platen die mijn vader onlangs had opgezet.

De hand van mijn broer in de mijne, kijkend naar de kleuren in de vurige lucht; die weerspiegeld werd in de Noordzee.

Ja, dat rare gevoel in mijn buik van al die muziek in mijn hoofd. Het was alsof mijn kop een grote happende mond had; die met veel honger een enorme hoeveelheid informatie opvrat, terwijl mijn mond dichtgenaaid zat.

Ik keek naar zo'n blonde hunk op een surfplank. Iemand die ik, als ik een grote meid zou zijn, nooit zou gaan treffen... dacht ik. En zo stonden we, in het zand. En zeiden weinig, en op dit soort momenten heb je niks anders nodig.

'Petr...'

'Ja...'

'Denk je dat ik later nog ooit zou trouwen?'

Het was even stil. Hij keek naar de lucht, alsof hij iets aan zag komen vliegen.

'Ik hoop het wel...'

'Als het gebeurd, zullen we dan hier op de wacht staan?'

'Het zal wel onverwachts gebeuren. Dan heb je ook niet zoveel tijd om een juiste plek uit te zoeken.'

Ik begon te snikken, en drukte ik mijn gezicht op Petr's borst.

Ik voelde zijn hand in mijn bos donkerbruine haren.

Petr leek te willen zeggen dat het allemaal goed zou komen.

Dat het loos alarm was; dat blaffende honden niet bijten.

Maar niks was zeker in de jaren 80.

Een hele andere tijd. Iedereen zat eigenlijk te wachten en probeerde zo min mogelijk aan de toekomst te denken en het huidige leven te koesteren... zo lang het kon.

1986 was bijna een rampjaar. Die lente dachten we dat we dood zouden gaan als we sla en vlees zouden eten; ben je opgelucht als blijkt dat de oogst gewoon schoon is... maar dan nog, de andere angst zou nog altijd de mensheid overheersen.

Elk moment zou alles wat ik om me heen zag; het dorpsplein, de kerk, mijn school, de bossen, de duinen, Alkmaar, Bergen, Bergerbroek... kunnen wegvagen en veranderen in donkergrijze ruïnes onder een asgriuwe lucht. En wat er dan in de verdere toekomst uit zou gaan ontstaan; niemand zou het dan te weten komen.

Als je al in deze tijd en situaties opgroeit, zou je zeggen dat angst heel principieel een fijn ding is.

Ik was eigenlijk allang niet meer bang om over te blijven. Ik had mijn hobby's, mijn ouders, mijn lieve broer, mijn twee katten, mijn vermogen om uit een klein ding iets groots te halen, ik had mijn muziekkennis.

En het zij zo allemaal.

Ik hoor spontaan Life's What You Make it, van Talk Talk opdoemen.

Ik had eigenlijk wel vriendinnen, maar die waren saai en amper bij te houden. Ik deed altijd maar alsof ik geïnteresseerd was in hun verhalen, of was ook daadwerkelijk geïnteresseerd; verlaagde ik daarbij mijn niveau door ook mee te gaan roddelen. Ja, het lukte me soms om me aan te passen, maar of het voor eeuwig zou blijven volhouden? Ik denk het niet.

'Maar waarom gebruik je geen lippenstift en make up!' zei Dorinda. 'Dat is zo hip.'

'Ja... Je wilt toch wel een beetje scoren bij de jongens, straks in

de brugklas?' zei Ellen.

Nee, ik droeg never nooit van die troep op mijn smoelwerk, en dat zou ik ook tot heden den dagen verdommen.

'Ik vind me mooi van mezelf.' zei ik maar.

We stonden op het schoolplein tussen de voetballende en rondrennende schoolgenoten.

'Had je het trouwens al gehoord van dat ene mietje?' zei Astrid.

'Oh, die vent met die maillot?' zei ik.

'Ja, gadverdamme!'

Astrid trok een walgend gezicht.

'Birke... Ja, die zien we niet meer terug op school.' zei Dorina.

'Viespeuk! Je gaat als jongen toch niet in meisjeskleding rondlopen?'

'Nee, dat is niet echt...' zei ik.

'Dat zijn ouders dat toelaten zeg...'

De schoolbel ging. De leerlingen druppelden via de ingang naar de lokalen. Het was maandag. De school was weer begonnen.

In de klas stond meester Prikkebeen. Hij had een bril, een geruite overhemd en krullerig haar.

Iedereen ging achter het tafeltje zitten.

'Zo... en Birke is er nog... steeds niet?' zei Prikkebeen op een quasi serieuze manier.

Er werd gegniffeld en gegnuifd in de klas.

'Nou, dan zal die wel in het poppenhuis zitten.'

Er werd geschaterd. Ook door mij.

'Birke heeft zijn piemeltje afgesneden!' werd er in de klas geroepen.

De zekere Birke had zich al vier weken niet meer op school vertoond. Zonder schaamte kwam hij eens op een dag in meisjeskleden opdagen. Een schok voor de school; waarbij zijn leven ook meteen getekend werd.

Maarja, ik was ook al een van de vreemde eenden, maar nogmaals... bij mij durfden ze niet meer.

Ik ben niet zo'n stereotype die je dan vaak in films ziet. Die een doelwit zijn geworden voor pestkoppen en zelf niks terug dorsten te doen. Maar nee, ik heb al een paar keer op een hardhandige wijze laten zien dat ik zoiets niet bij mezelf toelaat.

De hele jaren 80 zou je wel kunnen zeggen dat het New Wave-gezoem regelmatig mijn hersenen deed stimuleren. Je werd er betoverd door, maar tegelijkertijd voelde je de angst voor het onvermijdelijke.

Tussen haakjes; het was inmiddels zomervakantie en ik wist zeker dat ik geen seconde zou verspillen aan types als Dorinda of Ellen. Ik zou me buitengesloten voelen. Regelmatig zorgde het journaal in de woonkamer me weer een portie doodsangst. Er werd weer gepraat over de kernwapenopslag in Nederland; er werd weer geprotesteerd tegen de bom. Het liefst hield ik mijn oren en ogen potdicht, maar helaas... ik moest weten en ik moest blijven kijken.

Na, het nieuws ging ik zo snel mogelijk naar mijn slaapkamer. De broeiende warmte door mijn openstaande slaapkamerraam stromend; en draaide ik verschillende bandjes door elkaar. Depeche Mode, Tears of Fears, The Chameleons, David Bowie, A Flock of Seagulls... Die dromerige zangsessies, die zoemende synthesizers. Ik danste en sprong door mijn kamer heen; af en toe kijkend naar de artiestenposters en knipsels die ik uit de Hitkrant had gehaald. Ik probeerde zoveel mogelijk de zojuist omschreven klanken te verzamelen en het te begrijpen. Ik probeerde te begrijpen waarom ik toch nog iets dromerigs en betoverends voelde bij muziek dat waarschijnlijk juist het tegenovergestelde wilde vertellen. In de tijd dat ik hier nu aan

terugdenk is dat hele New Wave gebeuren pure nostalgie... Maar die nostalgie voelde ik al in de donkere en angstige jaren 80.

Buiten hoorde ik een paar jochies joelen en gillen... en zag ze door het raam over straat heen scheuren met hun fietsjes.

Maar ik had ze niet nodig. Dit moment was als goud voor me. Het was alsof de klanken me deden denken dat ik het allemaal maar op me af moest laten komen. Laat de bom maar komen.

Meestal is een toewerking naar het onvermijdelijke juist de gelegenheid om alles er nog even uit te halen wat erin zit.

Uren gingen voorbij. Op het laatst zat ik, terwijl op dat moment Second Skin van The Chameleons (op kant B) op stond, met mijn rug tegen het raamkozijn op de vensterbank; te kijken hoe de lucht bij schemering zijn zoete kleuren deed creëren en de daken en de bomen overdekte met een donkere schaduw, de zwoele warmte en de plantaardige geuren die ik inademde, waar ik dromerig werd door de straatverlichting, en waar ik door het geluid van de stereo heen de vogels kon horen zingen. Anno nu stroomt mijn hart vol met warmte als ik probeer te omschrijven hoe bijzonder en intrigerend die momenten voor me waren.

Dit was toch vrijwel de meest buitengewone doch aangename manier om de naderende dood tegemoet te treden.

2000

Prachtige avond en nacht gehad. De kater is minder maar de muziekkeuze was echt geweldig. Na het cafébezoek heb ik mezelf in mijn kamer onder laten dompelen bij de nieuwe A Guy Called Gerald; terwijl de regen nog altijd tegen de ramen tikte.

Vreemd is wel dat die artiest eerst een soorte van Rave artiest was in de jaren 80, met het welbekende en betoverende Voodoo Ray. Geproduceerd in 1988... en nu moet ik stoppen met denken.

Dat dit een !K7 productie was belofde dat het al een hele andere slag zou gaan worden; en inderdaad.

Ik rek mezelf uit, hoor nog bepaalde nummers van het album naspelen in mijn hoofd. Erg gevarieerd ook, sterker nog: ik ben weer wat inspiraties rijker geworden. Ik stap uit mijn bed, doe de gordijnen open. De regen is gestopt maar het is nog wel grijs. Het is tien uur 's ochtends. Eerst maar eens ontbijten. Ja, nogmaals, ik heb genoten vannacht, en ik ga straks eerst maar eens even aan de slag.

Ik zet koffie en vul een kom met melk en cornflakes. In de kamer zet ik de tv aan op Cartoon Network. Ed, Edd & Eddy zijn net bezig. De cornflakes knarsen tussen mijn kaken. Ik neem een slok koffie en bekijk nog even het hoesje van Essence (de nieuwe A Guy Called Gerald). Ik kon me slechts de nummers herinneren, maar nu zie ik de titels. Ja inderdaad: Humanity en Fever waren echt behoorlijk relaxed, ohja, nummer twee: The First Breath was een heerlijke wegdromer en Beaches and Deserts was lekker emotioneel. Landed was cool. Ik drink snel mijn koffie op, want ik moet echt aan de slag.

Triphop combineren met Drum & Bass, een beetje zoals het

eerste album van Lamb, of de zonet omschreven titel. De tekst verzin ik later wel. Of zal ik een oude gebruiken?

Ik neem plaats achter de installaties en met een draaiknop weet ik een Drum & Bass deuntje te openen.

Ja, en nu... Hoe moet ik hier in godsnaam de teksten op zingen? Nouja, het nummer Landed bewees het toch ook? Het deuntje zou iets sneller en geflipter moeten. Maar ik moet ook plagiaat vermijden.

Ja, dit gaat allemaal echt voor geen kut werken. Ik zet alle geluiden uit en zucht heel diep.

Ik kan bijna niks anders zeggen dat ik een wannabe ben.

Een wannabe die iets met haar inspiraties wilt doen, beïnvloed is en iets kwijt wil.

Ik pak een van mijn oudere teksten. Het voordeel van de teksten in triphop muziek is dat ze negen van de tien keer niet rijmen. Mijn teksten zijn natuurlijk in het Engels.

Ik gooi de Drum & Bass-knop vol open en zwijmel de tekst er op de maat op mee. Zonder verder na te denken of terug te kijken. Ik kan er altijd later nog wat tonen bij toevoegen.

Ondertussen wordt alles opgenomen.

'It is the head with a big mouth, eating information... but my own mouth is sewn up and it's impossible to spread it...'

Ik beluister, als ik vier a vijf minuten heb vol gemaakt, het resultaat terug. Het klinkt niet heel slecht. Ik zou echter flink moeten monteren om het nummer een beetje aan te kleden.

Misschien was dat ook juist wat die brief van die platenmaatschappij wou zeggen.

Wat nou als ik het eens naar een Engelse maatschappij stuur?

Naar Ninja Tune of naar Mo Wax!

Nee, dan zal de kans nog kleiner zijn.

Een nummer vind ik vandaag al genoeg. Ik zet alles uit en kijk op de klok... en vervolgens om me heen. Vluchtig zorg ik

ervoor dat mijn kamer van de ergste rommel is ontdaan; verwerk de mislukte teksten, pizzadozen, blikjes, peuken, sigarettendoosjes en andere zoi in zeven vuilniszakken. Zeven vuilniszakken. De tyfus! Dat mijn moeder hier maar niet over te weten komt. Tijdens de opruiming smeult er een sigaret in mijn mond. De vuilniszakken gooi ik op het balkon; afwachting voor het grofvuil, waarna ik voldaan over het hek leun en naar de achterplaats kijk. In het midden bevindt een speelterrein waar drie jochies aan het voetballen zijn. Voor de rest is er niet zoveel leven te bekennen op deze asgriuwe dag. Ik luister naar het suizende geluid van een dalende vliegtuig. Ik gooi mijn uitgerookte peuk op de grond en trap hem uit.

^

Ik sta in de ring van mijn sportschool, mijn vuisten; verstopt in bokshandschoenen, in de strijdhouding. Ik moet vechten tegen zo'n Marokkaanse. Terwijl ze me aankijkt laat ze het beetje een beetje bewegen in haar mond. En dan gaat de bel en beginnen we op elkaar in te beuken. Veelal vang ik de stoten op met mijn onderarmen. Beheersen, adem verdelen, ogen open houden, je gedachtes minimaliseren, je woedevlagen koel houden, incasseren... Ik raak haar ergens op haar gezicht, een linkse op haar buik... Maar dan voel ik zelf de rubber op mijn gezicht... en in mijn milt... en gaat alles heel snel. Ik wankel even, de scheids komt tussen ons in. Die vuile teef! Ze wou tot het uiterste gaan. Woedevlaag temperen en haar een koud koekje van eigen deeg geven. Ze staat me met haar jagersblik; gevormd door donkerbruine stuiters, vanachter haar ellepijpen aan te kijken. Haar vuisten naast elkaar in de lucht. Niet overmoedig worden, laat de muziek afspelen in je hoofd, denk aan de overwinningen die je

uit het dagelijkse leven haalt en niet aan winnen.

De bel gaat, en we maken enkele sprongetjes, kijken elkaar in de ogen... ze begint al slaande bewegingen te maken. Geduldig wachten op een kans, een open plek...

En knal!

Een bloedstraal vormt een dunne rode boog uit haar mond, alvorens het op de grond een streep trekt. De Marokkaanse kijkt een beetje duf uit haar ogen; haar pupillen omhoog richtend, en de valt op de vloer.

De scheids begint af te tellen.

Na 10 schijnt ze nog steeds knock out te zijn.

Wat is er gebeurd?

'Hey Yo! Ga je er nou over inzitten?'

Inmiddels zit ik met haar in de kleedkamer. Ik zit een beetje verdwaaft op het bankje en heb mijn sportkleding nog steeds aan.

Ze neemt plaats naast me en giet een flesje AA leeg in haar keel.

'Ik vond je helemaal niet slecht voor een beginneling. Zeker niet voor iemand die hier amper ervaring mee heeft. En dan ga jij hier zitten piepen?'

Ik sta op, niet wetend wat ik moet zeggen en verwissel mijn sportbroek voor mijn spijkerbroek.

'Volgens mij moet jij echt heel veel shit hebben, is het niet waar?'

Ze trekt haar geknoopte vlechten uit haar haar; waardoor ze ineens de look van een onschuldig meisje krijgt.

'Wie niet...' zei ik.

'Kom! Kom! Niet zo verlegen...'

Ik voel me met mijn aanwezigheid vrij bezwaard bij haar in deze kwestie.

'Wat was je naam ook alweer?' vraag ik.
'Ghizlane...' zei ze, en ze steekt haar hand uit. Ik neem hem aan.

'En jij...'

'Mira...'

'Volgens mij ben jij ook buitenlands.'

'Ik ben half Tsjechisch.'

'Kijk eens aan... Ken je de taal ook.'

'Nee... niet echt.'

'Helemaal vernederlandst zeker?'

'Zo kan je het noemen.'

Ik strik mijn veters en begin me zenuwachtig te voelen; alsof ik een soort last ben voor Ghizlane omdat ik niet echt weet wat voor dialogen of gespreksonderwerpen ik moet delen met iemand die ik daarstraks knock out heb geslagen.

Ze steekt een sigaret op en reikt mij er ook eentje aan. Ik neem hem aan, ze houdt haar vuurtje bij de mijne en even later begint het rook zich door de kleedkamer te verspreiden.

'Voor nu....' zei Ghizlane. '...bestaan wij niet voor elkaar zodra wij via de deur naar buiten lopen. De volgende keer dat wij elkaar treffen praten we weer met elkaar.'

'Eehm.... oké?'

Zo gezegd, zo gedaan. De wegen scheidden zich als we via de klapdeuren naar buiten lopen; de grauwe koude mistige buitenlucht in.

'Mamaaaaa!' hoor ik.

Een meisje rent met gespreide armen op Ghizlane af.

Ghizlane noemt het kind bij een naam die me al snel ontglipt.

Aan het plein van de gym staat een auto, waar een

Marokkaanse jongeman achter het stuur zit. Rai-muziek pompt uit de autospeakers. Ik loop er langs en het zal ongetwijfeld

ook wel zo zijn dat deze man me eventjes met zijn ogen volgt. Ik loop over de stoep, tussen de bedrijvencomplexen door, kijk nog eenmaal achterom en zie dat Ghizlane en haar dochttertje in de auto stappen.

Ik kijk op mijn horloge, het is half 4. Ik heb best wel zin in iets vets. Maar waar en wat zal ik eten?

Ik loop op den duur langs de oude pakhuizen van de Houthavens. Het rimpelende kabbelende water, het gekrijs van de meeuwen, een scheepshoorn... en de mist die boven het water hangt. Ik sta eventjes stil en steek een sigaret op. Kijkend naar het niets. Het niets dat toch wel inspireert. Aan de overkant zie ik de flatjes van Amsterdam-Noord, rokende fabrieksschoorstenen en vele torenkranen.

Zeeën van tijd. Tijd om zomaar eens ergens stil te staan. Tijd om doelloos rond te lopen en tijd om eindeloos na te denken en te herinneren. Zonder als een vis in die ene haak te komen.

Hoe gaat mijn week eruit zien? Moet ik nog eens een keer naar mijn ouders toe? Zou ik niet al vanavond verder moeten gaan met het muziekproject, of stel ik het weer uit tot morgen?

Wat moet ik tegen de psycholoog zeggen? Gisteren is het me gelukt om aandachtig terug te denken aan het eerste stuk van mijn hele weggestopte verhaal. Het viel allemaal wel mee eigenlijk... Tenminste... Ik voelde een zenuwpijn toen de zekere Birke in het gesprek aan bod kwam. De jongen met de maillot. Ik moet terug zwemmen en uitkijken voor die dobberende haak.

Ik gooi mijn peuk in het IJ.

Ik zou toch nog gaan eten?

Ik loop langs de Tasmanstraat. Het spitsuur is begonnen en ik durf bijna niet over te steken. Met een gegalm van de banden over het asfalt rijden de auto's langs me heen, terwijl ik een

sigaret in mijn mond laat branden. Ik passeer de stoplichten van de weg richting de Spaarndammertunnel en steek via de brug het Westerkanaal over. Hordes auto's, bussen, vrachtwagens, motoren en brommers. In stromen passeren ze me over de weg. Ik ben weer terug in mijn buurt, maar heb eigenlijk nog geen zin om naar huis te gaan. Daarvoor is het te vroeg. Ik kijk nog een keertje op mijn horloge. De markt op het Van Speijkplein zal nu wel al afgebroken worden.

Als de dagen nog gewoon eens wat langer konden duren dan 24 uur...

Had ik nog wiet in huis? Volgens mij wel.

En drank? Jawel...

De buizen van de Ritterlantaarns in mijn omtrek gloeien op. Ik loop over de Houtmanskade. Ja, ik heb ineens een ander doel. Ik loop de hele Houtmanskade af. In de verte zie ik de treinen passeren over de ophaalbrug. De lucht wordt donkerder en de lichtjes in de omtrek maken me dromerig.

Weet ik trouwens wel zeker of ik er nu wel zin in heb? Ik zou nog gaan eten... maar bedenk dat de toko's ook na tien uur nog open zijn. En mijn voeten beginnen nog eens pijn te doen ook. Tram 3 arriveert. Ik baan me langs de Zoutkeetsgracht, steek de brug over, kijk naar het eenzame cafétje op de hoek, en loop door naar de volgende brug bij de Realengracht, mijn hart al sneller kloppend. Ik hoor het geklapper van een skateboard. De lantaarnpaal bij de skatebaan is al vanaf een afstand te zien. Ik steek via de brug de gracht over en loop naar de baan. Het is eventjes geen prettige ervaring. Ik had eigenlijk gehoopt dat ik hem niet zou treffen; misschien een andere keer maar niet nu.

Joshua.

Op de halfpipe maakt hij lenige sprongetjes met zijn skateboard.

Nog voor ik een nieuw besluit kan nemen merkt ie me al op.

'Hey... Jij?'

Met de board onder zijn arm loopt hij naar me toe. Hij heeft zo'n hoodie aan waarvan de kleuren me doen verblinden... een trainingsbroek waarvan ik me afvraag of die niet te groot voor hem is, een petje achterstevoren op zijn hoofd. Hij klettert zijn skateboard neer en omhelst me.

Als ie me even later los laat, zie ik zijn stijve door zijn broekstof heen prikken.

Juist, hij herinnert zich slechts nog één ding van mij.

Eigenlijk heb ik wel spijt dat ik niet meteen ben doorgelopen.

...en dat ik hem mee heb genomen naar mijn etage. Nu weet ie nog waar ik woon ook. Nog voordat ik de deur van mijn etage nog hoefde te sluiten was hij al uit zijn kleren geschoten en kijk ik op tegen een enorme plasser. En dat voor een jochie van zestien. Echt veel dialogen hadden we ook niet verwisseld toen we naar mijn etage toe liepen. Deze hormonenbom denkt natuurlijk maar aan één ding.

Maar het is ook mijn schuld. Ik heb hem verleid de afgelopen keer. Nee... wacht... Hoe hebben we elkaar nou eigenlijk precies ontmoet? Alles ging te snel.

Ik werk me uit mijn spijkerbroek, krijg amper de tijd om mijn sweater uit te trekken of hij trekt me al mee naar het bed. Alsof hij me wilt verkrachten. Al voelt dat bij lange na niet zo aan; gezien zijn naïviteit. Hij kruipt bovenop me en ik voel zijn pik bij mij naar binnen gaan. Echt rustig houdt hij het ook niet.

Hij neukt alsof de handeling zijn reanimatie moet voorstellen.

Ik voel de spetters speeksel in mijn gezicht; zo hard hijgt hij.

En verdomd, hij heeft mijn armen ook nog eens tegen het bed gedrukt. Als hier een foto van gemaakt zou worden; zou men wel degelijk als eerste aan een verkrachting denken.

Maar zijn stoten beginnen wel pijn te doen. Hij hijgt, en hij

blijft zijn ritme versnellen... en trekt vervolgens een pijnlijke blik. Al snerpnd en kreunend spuit hij zijn zaad in me.

Het stroomt naar binnen alsof ik een vaginale klyasma krijg.

Al hijgend gaat hij van me af, om vervolgens zijn armen om me heen te slaan en mij kopjes te geven.

Ergens vind ik dat wel schattig.

'Zo... had je er zin in, knul?' zeg ik maar.

Hij zegt niks. Ik voel dat ik hem in verlegenheid heb gebracht met mijn vraag. Hij gaat op zijn rug liggen. Zijn piemel blijft stijf. Hij pakt mijn hand en werkt hem ernaar toe. Ik speel maar wat met zijn pik. Hij trekt er lieve blikken bij moet ik zeggen; zo met zijn ogen dicht en zijn mond half open; alsof hij aan het dromen is, terwijl zijn halflang blonde haren naar beneden hangen en op de kussen verspreid liggen. Hij heeft geen schaamhaar... eveneens heeft hij nog geen behoefte om vragen te beantwoorden. Zijn magere buik daalt tussen zijn ribben en zijn bekken.

'Zo lekker dit...' zegt hij. 'Ga door...'

Ik speel maar wat met zijn piemel en zijn ballen... en even later sproeit er een nieuwe lading zaad over zijn buik heen. Hij maakt een geluid alsof hij een schop in zijn noten heeft gekregen.

'Ben je nu bereid om vragen te beantwoorden?' zeg ik, terwijl ik mezelf in een sweatpants hijs.

'Ik heb een vraag voor jou. Waarom ben je weggegaan laatst?'

'Sorry... wist niet hoe ik ermee om moest gaan.' is het enige wat ik me kan bedenken.

'Hmmm... Wat is dat allemaal trouwens?'

Hij heeft mijn muziekhobby ontdekt... natuurlijk.

'Oooh, soort van instrumenten.'

Ik begin me echt een beetje ongemakkelijk te voelen. Is hij nog